

φειλάς ὁμως μετέσχεν ἡ Ἐταιρία, δαπανήσασα μέτριόν τι ποσόν.

Ἀρχαιοπράτης τις, ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν ἐνοικιάσει ἐκεῖ ἀγρούς τινας ἰδιωτικούς πρὸς ἀνασκαφὴν καὶ ζητήσῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, δεχόμενος τὸ νὰ ζεῖλῃ ἡ Ἐταιρία ἡμῶν ἐπιστάτην τῆς ἀνασκαφῆς καὶ νὰ λάβῃ διὰ κλήρου τὰ ἡμίση ἐκ τῶν εὐρεθησομένων ἐν τοῖς τάφοις κτερισμάτων, αἱ δ' ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ ἀνάγλυφα νὰ κατατεθῶσιν ἐν τῇ ἐν Τανάγρα δημοσίᾳ συλλογῇ, ὁ αὐτὸς εἶχε καὶ ἐφέτος ὑπόλοιπὸν τι μέρος τῶν ἀγρῶν ἐκείνων νὰ ἀνασκάψῃ. Ἡ Κυβέρνησις καὶ τότε καὶ τῶρα ἐξέδωκε τὴν ἄδειαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἐταιρίας. Ὅθεν ἐπέμψθη πάλιν παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἐπιστάτης καὶ ἡ σκαφὴ ἐγένετο διαρκέσασα δύο μῆνας καὶ δαπάνη τοῦ ἀρχαιοπράτου. Εὐρέθησαν 23 ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι καὶ ποσόν τι κτερισμάτων, οἷον εἰδώλια πῆλινα καὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα. Καὶ αἱ μὲν ἐπιγραφαὶ ἀπετέθησαν ἐν τῇ ἐκεῖ συλλογῇ, τὰ δὲ ἄλλα ἀρχαῖα εἰς δύο κιβώτια κομισθέντα πρὸ μικροῦ ἐφοιράσθησαν ὡς τότε, λαβούσης τῆς Ἐταιρίας τὰ ἡμίση, ἅπερ δὲν εἶναι πολλὰ, οὔτε ἐξόχου τέχνης φαίνονται, ὅμως δὲ οὐ μεμπτά.

Ἡ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἀρχαίων τῶν προϊστορικῶν χρόνων συλλογῇ ἐπλουτίσθη σημαντικῶς κατὰ τὸ ἔτος 1879, εἰσκομισθέντων εἰς αὐτὴν ὀκτὼ κιβωτίων, τὰ ὅποια περιεῖχον τὰ κτερίσματα τοῦ παρὰ τὰς Ἀχαρῶν παραρχαίου τάφου, ὃν ἀνέσκαψεν ὡς γνωστὸν, ἡ ἐνταῦθα Γερμανικὴ Σχολὴ κατ' ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως δαπανήσασα καὶ αὐτῆς οὐκ ὀλίγα διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ τόπου καὶ ἄλλα.

Εἰς τὰς ἐπιμελείας τῆς Ἐταιρίας ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀρχαιοτήτων ἀνήκουσιν καὶ αἱ ἀγοραὶ οἰκιῶν καὶ γηπέδων ἐν Ἐλευσίνι, τὰς ὁποίας χάριν τῶν μελλουσῶν αὐτόθι ἀνασκαφῶν διενήργησε κατ' ἐξακολούθησιν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος τὸ Συμβούλιον, συνεννοούμενον μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ προκαταβάλλον τὰ τιμήματα ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἐταιρίας, ἵνα τὰ ἀναλάβῃ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ. Ἠγοράσθησαν λοιπὸν οὕτω ἐξ ἑτὶ οἰκίαι τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἀντὶ τιμήματος δρ. 7010, καὶ ἐλπίζεται ν' ἀγορασθῶσιν οὐ μετὰ πολὺ καὶ ὅσαι ἄλλαι ὑπολείπονται ἐκ τῶν κειμένων ἐν τῷ τοῦ ἱεροῦ περιβάλλου τῆς Δήμητρος, ὥστε νὰ μείνῃ ἐλεύθερον ὅλον τὸ ἔδαφος διὰ τὴν μελετωμένην ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀνασκαφὴν.

Οἱ ἐν Παρισίῳ ἀποκατεστημένοι Γερμανοὶ συμποσοῦνται περὶ τὰς 50,000, ἐσχάτως δ' ἴδρυσαν ἰδίαν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Γερμανικὴ ἐφημερίς διὰ τοὺς Παρισίους».

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1880

Ἀναντιρρήτως ἡ ποίησις δὲν ἔχει πολλὴν ἐξοδουσίαν ἐν Ἀθήναις. Ὅχι διότι εἶνε ἐμπόρευμα ἀκριβὸν ἢ σπάνιον· Θεὸς φυλάξοι. Ποιηταὶ καὶ ποιήματα ἀφθονοῦσιν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ὅσον καὶ τὰ κάρδαμα. Ἄν δὲ μάλιστα καταλογίσῃ τις—ὡς πρέπει νὰ καταλογίσῃ—εἰς τὴν τάξιν τῶν ποιητῶν τοὺς μὴ ἀναβαίνοντας μὲν τὴν βῆξιν τοῦ ῥυθμικοῦ Πηγάσου καὶ διὰ πεζοῦ λόγου φθεγγόμενους, ἀλλὰ νεφελοβατοῦντας ὁμως καὶ οἰνεὶ ἀπὸ τρίποδος πυθικοῦ σκοτεινὰ λέγοντας καὶ ἀκατανόητα· ἂν πρὸς τούτους παραδεχθῇ, ὡς πρέπει σήμερον νὰ παραδεχθῇ ὁ τοῦ συρροῦ σεβόμενος τοὺς νόμους, ὅτι ποίησις εἶνε ὁ διὰ λέξεων νοητῶν καταρτισμὸς νοημάτων ἀκατανόητων, θέλει προχείρως καὶ ἀδιστακτικῶς πεισθῆ, ὅτι ἡ ποίησις εἶνε τὸ ἀφθονώτατον ἐμπόρευμα τῆς φιλολογικῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως κατὰ τὴν οἰκονομολογικὴν ἀρχὴν τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, εἶνε καὶ τὸ ἐφθονώτατον, ἐφθνότερον ἴσως καὶ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων. **E pur** ἡ ποίησις, ἡ ποίησις ἡ τυπικὴ, ἡ τὴν παραδεδομένην στιχηρὰν ἐσθῆτα περιβεβλημένη, ἡ ἐρῦθμωσ τριποδιζούσα καὶ δι' ὁμοιοκαταλήκτων λαλοῦσα, δὲν ἐξοδεύεται ἐν Ἀθήναις. Ἄπρατος καὶ ἀτίμητος περιφέρει διὰ τῆς ἀγορᾶς τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολυθυρον αὐτῆς πορφύραν· ἐκφέρει μάρτην εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων τοὺς φλογερούς της στεναγμούς, καὶ ἅπελπις ἐπιδεικνύουσα εἰς ὄμματα ἀσυμπαθῆ τὴν ὠχρὰν τῶν παρειῶν της ἰσχνότητα, κενὰ σχεδὸν πάντοτε ἀνασφύρει τῶν ἀγγελίων της τὰ δίκτυα ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῶν εὐτραφῶν βαλαντίων. Πόθεν καὶ διατί ἐν Ἀθήναις ἡ φοβερὰ αὐτῆ ἀπρασία—τὸ γενικὸν αὐτὸ κεσάτι—τῆς στιχηρᾶς ποιήσεως, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ ἐξετασθῇ. Θὰ ἦτο μὲν βεβαίως ἐπαγωγὸν τὸ θέμα, καὶ ἡ ἀνάπτυξις του εὐάρεστος—ἐλπίζομεν—εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας· ἀλλ' ἡ περὶ αὐτὸ διατριβὴ θ' ἀπέβαινε ἰκανῶς μακρὰ, καὶ ἂν μὴ τι ἄλλο, θὰ παρέτρεπεν ὁμως ἡμᾶς τοῦ κυρίου ἡμῶν θέματος, ὅπερ εἶνε ἀκριβῶς ἡ εὐάρεστος ἐξαιρέσις τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης στασιμότητος τοῦ ποιητικοῦ ἐμπορίου, ἣν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη πολλῶν θρηνοῦσιν οἱ ποιητικοὶ τῆς Ἑλλάδος ἱερεμίαι.

Ἄν ἡ ποίησις νηστεύει ἐν Ἀθήναις ὀλοκλήρου ἔτους τεσσαρακοστὴν, ἔχει ὁμως ἀναντιρρήτως καὶ τὸ πάσχα της.

Τὸ πάσχα δ' αὐτὸ τῆς ποιητικῆς ἀθηναϊκῆς παραγωγῆς, καθ' ὃ ἡ πεζὴ συνήθως Σαχάρα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας κατακλύζεται αἰφνης ὑπὸ πλημμύρας στίχων, καὶ στίχων μάλιστα *mirabile dictu!*—ἀγοραζομένων καὶ πληρωνομένων, εἶνε

ἡ πρώτη τοῦ ἔτους. Τὴν χαρμόσουν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε ὑπὸ τὴν ἀσφαλῶς προσδοκωμένην καὶ οὐδέποτε ὑστεροῦσαν ἀργυρᾶν τοῦ χροῦματος βροχὴν ἀναθάλλει εἰς εὐθυμίαν καὶ ἀνακλαδοῦται εἰς χαρὰν πᾶσα κατῆφεια καὶ πᾶσα σκυθρωπότης, ὅτε ὄνειρεύονται ὡς ἄνδρες τὰ παιδία καὶ ἀνασφριγῶσιν ὡς παιδία οἱ πρεσβῦται, ὅτε ἀντηχοῦσιν εἰς πᾶσαν οἰκίαν εὐφημῖαι καὶ γέλωτες καὶ χαρμόσουνοι κραυγαί, καὶ παίζουσι πάντες καὶ πάντες εὐθυμοῦσι καὶ πάντες ἀνοίγουσι τὰ βαλάντια των, ἵνα δώσωσι μᾶλλον ἢ λάβωσι, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν μοναδικὴν ἐπιτέλλει τέλος ἀκτίς ἰλαρὰ θερμοῦ ἡλίου καὶ εἰς τῆς ὥρᾶς ἑλληνικῆς ποιήσεως τὸ μέτωπον, ποτίζει Δανάης βροχὴ τὸν φθισιῶντα κάλυκα τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, καὶ οἱ στίχοι φύονται ἐν Ἀθήναις ὡς τὰ λευκάνθημα εἰς τοὺς ἀγροὺς μετὰ τὰς πρώτας ἐπαρινὰς βροχάς.

Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι τοῦ ζωογόνου ἐκείνου ὑετοῦ εὐλαίαι μόλις καὶ ἀραιαὶ ψεκάδες στάζουσι συνήθως εἰς τῶν αἰδῶν ἡμῶν καὶ τρουθαδούρων τὰ αὐχμηρὰ βαλάντια, καὶ ὅτι αἱ πολὺ αὐχμηρότεροι τῶν διανομῶν, καὶ ὁδοκαθαριστῶν καὶ καπνοδοχοκαθαριστῶν καὶ ὑδρονομῶν καὶ κλητῆρων καὶ πάντων ὅσων διώρυγες ἐλαχίστην μόνον τοῦ βρέματος μερίδα ἀφίνουσιν εἰς τὸν διψῶντα ἀγρὸν τῆς ἑλληνικῆς μούσης. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πενιχρὰ ποιητικὴ δεκάτη, ὡσάκις δὲν προκαταβάλλεται εἰς μικρὸν πινάκιον πλακούντων, ἢ ἰσχνόν τινα κοῦρκον, ἐξαμύριζεται συνήθως κατόπιν εἰς νιφάδας ὑποσχέσεων, αἵτινες συντελοῦσι μόνον εἰς ἐπαύξεισιν τῶν ἐλπιδοφόρων ἐκείνων νεφῶν, δι' ὧν τρέφονται κατ' ἀνάγκην τῶν ποιητῶν ἡμῶν οἱ βρεθασμοί. Τὸ γεγονός εἶνε λυπηρὸν βεβαίως ἀλλ' οὐδόλως παράδοξον. Εἶνε ἀπλῆ μικρογραφία τῶν συμβαινόντων εἰς τὸν μέγαν κόσμον, ὅπου πλουτοῦσιν οἱ ἐκδόται καὶ πένονται οἱ συγγραφεῖς, ὅπου τὸ χρῆμα τῶν ἀναγνωστῶν εἰσρέει μὲν ἀφθονοῦς εἰς τῶν βιβλιοπωλῶν καὶ ἐκδοτῶν τὰ θυλάκια, σπάνιον δὲ μόλις καὶ πενιχρὸν συνήθως περισεύει διὰ τὰ ἰσχνὰ βαλάντια τῶν γραφόντων. Ἡμεῖς χάριτι θεῖα δὲν πάσχομεν ἔτι κατὰ τοσοῦτον μεγάλας διαστάσεις τὸ εὐρωπαϊκὸν αὐτὸ δυστύχημα, διότι δὲν ἀπεκτίσαμεν ἀκόμη ἐκδότας—ἀδιάφορον, ἐννοεῖται, ἂν ἀπεκτίσαμεν συγγραφεῖς. Ἀπεκτίσαμεν ὅμως ποιητάς, καὶ ἀπεκτίσαμεν καὶ ...διανομεῖς· οἱ δὲ διανομεῖς τρωγαλίζουσι παρ' ἡμῖν τὸ τίμημα τῆς ποιητικῆς εὐφύας, ὅπως τρωγαλίζουσι αὐτὸ ἀλλαχοῦ οἱ ἐκδόται.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, — πικρὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια, πλὴν εἶνε ἀλήθεια! — οὐδ' αὐτὴν κἄν τὴν εὐγενῆ παρηγορίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ποιηταί, ἢν ἐμπνέει εἰς τὰς μεγάλας καὶ ποιητικὰς καρδίας ἢ συνειδησις ὅτι ἡ δυστυχία αὐτῶν γενᾶ κἄν τὴν ξένην εὐτυχιαν.

Ὅχι! ὄχι, Ὁ Ἕλληνας ὑμνοπόλοι, ὄχι!

μελιγερῶν τέκτονας κόμων,
ὄχι, φίλτατοι τῆς Μνημοσύνης υἱοί! δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ στίχοι σας πλουτίζουσι τοὺς διανομεῖς αὐτῶν. Δὲν ἤξεύρω ἐν γένει ἂν πλουτοῦσιν οἱ νέοι οὔτοι πλάνητες Ἰουδαῖοι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τ' ὄλιγον ἐκεῖνο ἢ πολὺ, ὅπερ εἰσρέει τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ βαλάντιόν των, δὲν τὸ ὀφείλουσιν εἰς τοὺς στίχους σας, — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμὸν σας. Εἶν' ἀληθές ὅτι οἱ στίχοι σας περιβάλλουσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δι' ἑορτασίμου ἑσθῆτος τὰς εὐχάς των, καὶ ὅτι αἱ εὐχαὶ των καλοπληρώνονται. Ὅσον ὅμως πληρώνουσι οἱ διανομεῖς τοὺς στίχους σας, ἄλλο τόσον πληρώνουσι τοὺς στίχους των οἱ συνδρομηταί καὶ πάντες οἱ λοιποὶ φορολογούμενοι τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Τὸ ἀργύριον δι' οὗ ἀνταλλάσσεται τὴν πρώτην Ἰανουαρίου πᾶν νωπὸν λευκὸν ἢ ποικιλόχρωμον φύλλον χάριτος δὲν εἶνε τίμημα στίχων, ἀλλὰ τίμημα εὐχῆς, καὶ οὐδ' αὐτῆς ἴσως· εἶνε ἀπλῶς μικρὰ μερὶς τῆς γενικῆς φορολογίας, ἢν πληρώνουσι πάντες πρὸς πάντας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μικροὶ πρὸς μεγάλους καὶ μεγάλοι πρὸς μικροὺς, πλούσιοι πρὸς πένητας καὶ πένητες πρὸς πλούσιους, ἄλλοι μὲν εἰς εἶδος ἄλλοι δὲ εἰς χρῆμα, ἄλλοι εἰς λόγους καὶ ἄλλοι εἰς μειδιάματα. Ἄν ἡ εὐχὴ ἦνε στιχηρὰ, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐννοεῖται, — διὰ σὰς πρὸς πάντων, οἵτινες ἐξοδεύετε τέλος ἀπαξ τοῦ ἔτους τὸ εὐρωτιῶν σας ἐμπόρευμα· — ἀλλὰ καὶ πεζῇ ἐὰν ἦνε, καὶ ἐὰν λειπῆ ὅλος ἀδιάφορον. Τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος εἶνε τὸ ἴδιον· ἡ πρώτη τοῦ ἔτους μένει πάντοτε πρώτη τοῦ ἔτους, καὶ ὁ διανομεὺς δὲν θὰ στερηθῆ βέβαια τὸ φράγκον του, διότι εἶχε τὴν φαεινὴν ιδέαν νὰ στερηθῆ. . . τοὺς στίχους σας.

Οὕτως ἔχουσι δυστυχῶς τὰ πράγματα σήμερον, καὶ πολὺ φοβούμεθα μὴ αὐριον ἦν ἔτι χειρόνα — ὑπὸ ἔποψιν ποιητικῆν, ἐννοεῖται. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ πολλοὶ τῶν διανομῶν ἀπέσεισαν ἤδη τὸν ποιητικὸν ζυγόν, καὶ εὐχονται διὰ πεζοῦ λόγου ὅ,τι ἔχωσι νὰ εὐχθῶσι πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ ἰδίως πρὸς ἑαυτούς, ἄλλοι δέ, πολὺ ἐπαναστατικώτεροι, κατήργησαν ἐντελῶς τὰς εὐχὰς καὶ προσφέρουσι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους εἰς τοὺς συνδρομητάς των ἐν ἡμερολόγιον π.χ. ἢ ἄλλον τινὰ πρόσφορον εὐαρχισμὸν, καὶ ἄλλοι, νεωτερικώτατοι πάντων, ἐγχειρίζουσι ἀπλῶς . . . τὸ ἐπισκεπτήριόν των, λησμονοῦντες ὅμως μετριοφρόνως νὰ θλάσωσι τὴν γωνίαν του, ἢ νὰ τὸ ἐγχειρίσωσι κἄν διπλοῦν, ὡσάκις ἀποτείνονται πρὸς ἐγγάμους. Συνησθάνθησαν, βλέπετε, οἱ ἄλλοτε τοσοῦτον πιστοὶ ἐκδόται τῆς πρωτοχρονίου ποιήσεως, ὅτι οὐδὲν οἱ στίχοι πρὸς τὰ λήγαι, διότι μακρὰ ἴσως τοὺς ἐδίδαξε πείρα, ὅτι τὸ ἀγιοβασιλειάτικον δῶρόν των δὲν ἐμετρεῖτο πρὸς τοὺς στίχους των, ἀφοῦ ἐδίεδετο πάντοτε πρὶν ἢ ἐκεῖνοι ἀναγνωσθῶσιν. Ἐ-

νόησαν ὅτι τῶν συνδρομητῶν των ἡ γενναίω-
 δωρία δὲν ἀνεπτύσσετο κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς
 τὴν ἐμπνευσιν τῆς Μούσης, ἧς ἐγίνοντο *chape-
 rons*, καὶ ἤρχισαν συλλογιζόμενοι φυσικῶς,
 ὅτι οἱ στίχοι εἶνε περιττοί. Δι' αὐτὸν δὲ ἴσως
 τὸν λόγον ἐξέπεσε βαθμηδὸν καὶ ἡ περιωθεισα
 ἐν ζωῇ *καλαρδικῇ* ταίσις ὅπου, ἀπὸ πτώσεως
 εἰς πτώσιν, κατήντησεν ἐφέτος.

— Ἀφοῦ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἦνε οἱ στίχοι
 μας, τὸ δῶρόν μας μένει πάντοτε τὸ ἴδιον,—
 εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ διανομεῖς, περιττὸν εἶνε
 τοῦλάχιστον νὰ ἐκλέγωμεν τοὺς στιχουργούς
 μας.

— Ἀφοῦ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν γράψωμεν, ὁ
 διανομεὺς μας δὲν ζημιώνεται,—εἶπον καθ' ἑ-
 αυτοὺς οἱ στιχουργοί—ἄς γράψωμεν ὅ,τι φθά-
 σωμεν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ὑπογράφωμεν.

Καὶ . . . *hinc illae . . . ineptiae*

Ἄλλοτε αἱ *σιγηραὶ* προσφωνήσεις ἄς προσέ-
 φοραν τὴν πρώτην τοῦ ἔτους οἱ διανομεῖς τῶν
 σπουδαιοτέρων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἦσαν πολ-
 λάκις ἔργα ἀληθοῦς ποιητικῆς ἀξίας· σπουδαῖαι
 μὲν, ἀπετέλουν συνήθως παιητικὸν οὕτως εἴ-
 πειν ἀπόσταγμα τῶν πολιτικῶν φρονημάτων
 τῆς ἐφημερίδος· εὐτράπελοι δέ, ἦσαν σάτυροι
 κοινωνικαὶ πλήρεις ἄλατος καὶ εὐφυίας, καὶ ἐν
 πάσῃ περιπτώσει ἀντανέκλων φάσιν τινὰ οἰαν-
 δήποτε τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ
 τόπου. Ἀνεγινώσκοντο ἀπλήστως, ἐζητοῦντο,
 ἐσχολιάζοντο, καὶ οὐχὶ ἀπανίως ἐκρίνοντο ὁ-
 μοταγεῖς πρὸς τὰ κάλλιστα πολιτικὰ ἄρθρα τῆς
 ἐφημερίδος.

Τότε ὅμως τοὺς ποιητάς, οἵτινες ἐμελλον νὰ
 προσφωνήσωσι τοὺς συνδρομητάς των, ἐξέλεγον
 οἱ συντάκται αὐτοὶ τῶν ἐφημερίδων. Βραδύτε-
 ρον ἐπεκράτησε νὰ ἐκλέγωσιν αὐτοὺς οἱ διαγο-
 μεῖς· σήμερον δὲ πολὺ φοβούμεθα μὴ οἱ διανο-
 μεῖς ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἢ μὴ ἐταῦ-
 τίσθησαν μᾶλλον διανομεῖς καὶ ποιηταί.

Δὲν θυγάμεθα δυστυχῶς νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς
 τὰ παλαιά, ἵνα φέρωμεν ἀποδείξεις τῶν ἡμετέ-
 ρων λόγων. Τὰ χαριέντα ἐκεῖνα ποικιλόχροα
 φύλλα παρέσυρεν ἡ φορὰ τῶν χρόνων, ὡς ὁ νό-
 τος τοῦ Νοεμβρίου τὰ φαῖά τοῦ φθινοπώρου
 φύλλα, καὶ ἐσφράγισε πρὸ πολλοῦ ἡ λήθη, ὡς
 μνήματος βαρεῖα πλάξ. Ἄς ἀναδράμωμεν ὅμως
 εἰς τὰ πρόσφατα, ἅτινα ζῶσιν ἐτι νωπὰ ἐπὶ
 τῆς τραπέζης ἡμῶν, καὶ ἄς ἀναθεωρήσωμεν
 μετὰ τοῦ εὐμενοῦς ἡμῶν ἀναγνώστου τὴν ἑλ-
 ληνικὴν ποίησιν, ἥτις προέκυψεν ἐφέτος ἐκ μέ-
 σου τῶν χιόνων, ὑπὸ τὸν ψυχρὸν καὶ παροδικὸν
 ἥλιον τῆς πρώτης Ἰανουαρίου. Ἡ ἐπιθεώρησις
 ἡμῶν δὲν θά ἦνε, ὡς ἐλπίζομεν, δυσάρεστος· ἴ-
 σως μάλιστα ἀποθῆ ἐπὶ τέλος καὶ διασκεδα-
 στικὴ εἰς ὅσους λάβωσι τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς
 παρακολουθήσωσιν.

Οἱ ὀδοκαθαρισταὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶνε πλέον

οἱ παλαιοὶ μας γνώριμοι. Ἠλλαξεν ἡ προϊστα-
 μένη ἀρχή· ἠλλαξε φυσικῶς καὶ τὸ ὑπηρετικὸν
 τῆς προσωπικόν, ἠλλαξαν φυσικῶς καὶ οἱ στί-
 χοι του. Οἱ ἀφελεῖς ἐκεῖνοι παλαιοὶ στίχοι, ἔργον
 γνωστοῦ ποιητοῦ, δι' ὧν μᾶς ἐχαιρέτιζον ἄλ-
 λοτε:

Ἄν εἰς τὴν αὐλὴν σας τύχη τὴν αὐγὴν ὀποῦ περνῶ
 ἢ μικρὸν τι σκουπιδάκι, ἢ νεράκι χθεσινόν,
 μὲ τὸ σάρωμά μου τρέγω, καθαρίζω τὴν αὐλή,
 καὶ λαμποκοποῦν οἱ δρόμοι, κ' ὄλα φαίνονται γυαλί . . .

Ἐξέλιπον ἐφέτος. Μένουσι τεθαμμένοι τίς οἶδεν
 εἰς τίνος παυσανίου *σκουπιδά* τὰ *θυλάκια*· ἂν-
 τ' αὐτῶν δὲ μᾶς ἀναγγέλλει, γοργὸς τριποδί-
 ζων, ὁ πατριωτικὸς λυρισμὸς τῶν νέων ὀδοκα-
 θαριστῶν, ὅτι·

. . . ἂν τὰ φέρῃ ὁ θεὸς
 κ' ἡ χώρα μας αὐξήσῃ,
 τότε κ' ἐμεῖς οἱ δύστυχοι
 μ' αὐτὸ τὸ σάρωμά μας
 θεὸν νὰ σαρώνομε παρᾶ,
 κ' ὄχι σκουπίδια ἔρωμερά!

Ἔχουσι, βλέπετε, πατριωτισμὸν οἱ ὀδοκαθα-
 ρισταὶ μας· ἀλλὰ συλλογιζόνται κάπως καὶ τὴν
 βελτίωσιν τοῦ μέλλοντός των.

Οἱ ὑπηρετομεσῖται—νεότευκτοὶ δημόσιοι λει-
 τουργοί, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώ-
 σται,—σαλπίζουσι πολεμιστήριον, καὶ καλοῦσιν
 ὀλόκληρον τὸ τάγμα των εἰς τὰ ὄπλα. Ἐγεί-
 ρου, κραυγάζουσι,

. . . ἐγειροῦν νὰ σὲ ἴδουν στὸ ποδάρει,
 νὰ τρομάξουν ὅσοι τώρα σὲ φωνάζουν ἑπολιάρη.
 Ἡ πατρίς σὲ μᾶς ἀνήκει, καὶ ἄς γίνωμεν κομμάτια,
 ἄς δουλεύουν στοὺς τυράνους ὅσοι ἔφτιασαν παλάτια!

Μὴ νομίση δὲ τις, ὅτι δὲν ἔχουσι καὶ οὗτοι
 ἐνδόμυχόν τινα πόθον νὰ *φτιάσουν παλάτια*.
 Τοῦναντίον! ἀπεπειράθησαν μάλιστα νὰ συνα-
 γάγωσι τὰ πρῶτα πρὸς τοῦτο κεφάλαια, φορο-
 λογοῦντες ἂν πεντήκοντα λεπτὰ τὸ κεφάλει
 τοὺς ὑπνρέτας καὶ τὰς ὑπηρετριάς μας· ἀλλὰ
 δυστυχῶς ἡ ἀστυνομία (τὸ ἐμυρίστη ἐγκαίρως
 . . . καὶ ἐκ τούτου ἴσως οἱ στίχοι των.

Τὸ αὐτὸ πολεμικὸν μένος ἐμπνέει ἐφέτος καὶ
 τὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν, ὅστις ὑπολαμβάνων,
 φαίνεται, τὰς καπνοδόχους ὡς *Τούρκους*, κ' ἐ-
 τοιμαζόμενος νὰ ἱππεύσῃ—ὡς σπρίγλα τις τῆς
 μεσαιωνικῆς μυθολογίας—ἐπὶ τοῦ σαρώθρου του,
 ἀναφωνεῖ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ:

Χαίρετε ὄπλα θεῖκα, καὶ σκούπα θαρραλέα,
 Μοιάζεις τὸν ἀρειμάνιον καὶ ὀξύθυμον ἱππέα.
 Κ' ἐγὼ αὐτὸν θά μιμηθῶ, κ' ὡς λέων θά ὀρηξῶ,
 καὶ μὲ τὰ τζάκια θά πιασθῶ καὶ θά μονομάχησω!

Μὴ τρομάζετε διὰ τὰ *τζάκια* σας! Ὡς πολλοὶ
 συνήθως τῶν ἠρώων, ὁ καπνοδοχοκαθαριστὴς
 μας τὸ λέγει ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνει.

Οἱ ὑδρονομεῖς μας εἶνε εὐτράπελοι, ἐπέτυ-
 χον δέ, φαίνεται, καὶ ποιητὴν *διαβασμέρον*.
 Μᾶς ἐνθυμίζουσι τοῦ Πινδάρου τὸ ἀριστον μὲν
 ὕδωρ, καὶ προσθέτουσι :

Ἀλλὰ σεις ζητεῖτε στίχους, διὰ τοὺς ἄλλους τί σὰς
[μέλει ;
καὶ ἐξ ἄλλου πάλιν ὕδωρ καθαρὸν ἕκαστος θέλει.
Ὅχι ! ὄχι ! τόσον ἄπληστοι καὶ ἀδιάκριτοι δὲν
εἴμεθα. Ἄς μᾶς δώσουν τὸ δεύτερον καὶ τὸ πρῶ-
τον χάρισμά των.

Οἱ ὑπηρεταί τοῦ φωταερίου εὐχονται εἰς τοὺς
κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν

τὸ γὰρ νὰ προφθάσῃ
τὴν πόλιν νὰ φωταγωγῇ καθὼς τῆς Βρετανίας
Λονδίνον τὴν πρωτεύουσαν μετ' ὑπερφανεῖας,
ὑποθέτοντες παραδόξως, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν
Ἀθηνῶν ἀποτελοῦσι τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐται-
ρίας τοῦ ἀεριοφωτός.

Ἄς μεταβῶμεν νῦν εἰς τοὺς διανομεῖς τῶν
ἐφημερίδων, παρατρέχοντες κατ' ἀνάγκην τὰς
ἀγροὺς καὶ ἥκιστα διασκεδαστικές, καίτοι πα-
ραδόξως πρωτοτύπους, εὐχὰς τοῦ πολυπληθοῦς
τάγματος τῶν παντοειδῶν κλητῶν καὶ ἄλ-
λων μικροτέρων φορολόγων, εἰς οὓς προσετέθη
ἐφέτος καὶ ὁ διανομὴ τῶν συγγραμμάτων,
ὅστις προλογίζων :

Ἐνα χρόνον περιμένω νὰ προβῶ κ' ἐγὼ συντάκτης,
τὰς ἰδέας μου νὰ ἐκφράσω, χάριν τοῦ κοινῆ λαοῦ,
ἀντιγράφει κατόπιν ἐν ἄσμα γνωστῶν εἰς τοὺς
ἡμετέρους ἀναγνώστας, τίς οἶδε παρὰ τίνος τῶν
κυρίων τοῦ διδαχθεὶς τὴν τέχνην.

Ἄς ἀναφέρωμεν ὅμως ἐν παρόδῳ, διότι θὰ
ἦτο κρίμα ἀληθῶς νὰ παρέλθῃ ἀπαράτηρητον,
τὸ στίχηρόν μνηολόγιον τοῦ καφεπώλου τῆς
Βουλῆς, ὅστις πανηγυρίζων δι' ἐνὸς τετραστίχου
ἕκαστον τῶν δώδεκα μῆνῶν τοῦ ἔτους, ἀποτεί-
νει τὸ περιπαθὲς αὐτὸ παράπονον εἰς τὸν Νο-
έμβριον :

Ποῦ τῆς ἐφοχῆς τὰ κάλλη,
ποῦ ἡ τόση ποιικιλία ;
Μὴν Νοέμβριος καυμένει, ἐν μεσῇ τῷ
διατὶ τόση κακία ;

Δὲν πρέπει δ' ἐπίσης νὰ λησμονηθῶσιν οἱ δι-
ανομεῖς τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων ; οἵτινες
ἐν μέσῳ τριάκοντα ἐννέα πολυσχημῶν θεαμασι-
κῶν καὶ ἐρωτηματικῶν σημείων, βεβαιοῦσι διὰ
τῶν φοβεωτέρων σίχων, οἵτινες ἐγράφησαν ἀπὸ
καταβολῆς Ἑλλάδος, ὅτι
ὅπως ἡ ῥάβδος ἢ ἤρα ἐβλάστησε κλωνάρια !
φαναξέει ! ὁ Βασίλειος ! ὁ τῆς Καππαδοκίας !
τοιουτοτρόπως δύνανται καὶ ὁ διάδοχος μας,
νὰ πάρῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Μαύρου ! Καντίνοῦ !
ὁ ἔνδοξος τῶν Γιγαντῶν ? μέγας Καραϊσκάκης ?
ἐκ τοῦ λαμπροῦ μνημείου τοῦ τοῦ Ἑλληνας εὐχᾶται...

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐφημερίδων οἱ βάρδοι δὲν εἶνε
ὀλιγώτερον ἀσετεῖοι οὐδ' ὀλιγώτερον ἀατανόη-
τοι τῶν μνημονευθέντων ἤδη συναδελφῶν των.
Πολὺ φοβούμεθα μάλιστα, μὴ αἰ πλεισταὶ τῶν
ἐφετειῶν των προσφώνησε ἐγράφησαν μετὰ
προηγούμενην αὐτῶν συνεννόησιν.

Ἀκούσατε π.χ. ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀποφαινόμενον
ἰεροφαντικῶς :

Μέλαν εἶνε τὸ παρελθόν, πλήρες πικρῶν ὀδύων,
κάτοπτρον εἶνε ἀκριβὲς σθεσθέντων μεγαλείων.
Εἶνε ὁ τάφος ὁ σκληρὸς ἑλληνικῶν ὄνειρων,
εἶνε παλαίστρα ἄδοξος τῶν φαύλων ὑπουργείων.
Φεύγει οἰκτρὸν τὸ παρελθόν ὡς ὕδωρ καταρρέον,
τὸ μέλλον δὲ προσμειδία εὐελεπι καὶ ὄρατον.

Ἐνοήσατε τίποτε ; Ὅχι, βέβαια. Οὐδ' ἐγώ.
Ἀκούσατε ἄλλον, εἰς δὲ ὁ ποιητικὸς τοῦ με-
τωρισμὸς ὑπαγορεύει τὰ ἐξῆς ἀμύμητα :

Ἦς φωστὴρ τῆς ἀληθείας ἀνατέλλει νέος χρόνος !
Στρέψατε τὸ βλέμμα, φίλοι, πάντες κλίνατε τὸ γόνυ,
ἐκθαμβοὶ εἰς τὴν ἐλπίδα, ἣν προδόται ἀφῆκαν μόνοι,
καὶ μὴ τυχὸν ὑποθέσπητε, ὅτι μεταβάλλομεν κατὰ
κεραλαὶν τὸ κείμενον.

Ἄλλος, μετριοφρονέστερος τοῦλάχιστον, καὶ
ἐκ προοιμιῶν ἐξευμενίζων τοὺς ἀναγνώστας του,
λέγει ἐν ταπεινοσύνῃ :

... καὶ τότε ἂν δὲν χύσω
στίχη ἐκλάμπρων ἰδεῶν καὶ σκέψεων μεγάλων,
πταίετε σεις οἱ θέλοντες τὴν λόραν νὰ τοῖσῶ !

Αὐτὸ δὲ ἔλειπε τότε ! νὰ πταίωμεν ἡμεῖς,
ἂν ὁ κύριος οὗτος δὲν χύνει στίχη ἐκλάμπρων
ἰδεῶν. Ποῖος τοῦ εἶπε ... ; il est si facile de
ne pas écrire.

Τέταρτος, καὶ πάντων ἀρειμανιώτατος, βε-
βαιῶς, ὅτι

Ἄν δὲ ματώσουμε τὴ γῆ, τὴν χώραν τοῦ ζητᾶμε,
τὸ ζήτημα δὲν ἔπεσε, ἂν σῶκο νὰ τὸ φάμε.

Ἐδῶ σχόλιον δὲν χωρεῖ. Ὁ ἄνθρωπος, βλέ-
πετε, ἐκφράζει καθαρῶτατα τὴν ἰδέαν του.

Ἄρειμάνιοι εἶνε καὶ ἄλλοι βάρδοι, ἀλλὰ τὸ
πολεμικὸν αὐτῶν μένος ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ἐλεγειακὴν τὴν ἐπίχρωσιν, καὶ κινῶνται μᾶλλον
μετὰ τίνος δυσθυμίας ἐπὶ τῇ μέτρῃ τοῦδε ἀπο-
τυχία τῶν ἑλληνικῶν ἐλπίδων. Τοῦτων οἱ στί-
χοι εἶνε οἱ σχετικῶς ὑποφερτότεροι ὅσων ἔβρεξεν
ἐφέτος ἢ πρώτη Ἰανουαρίου. Εἰς αὐτοὺς δὲ κα-
ταλέγονται οἱ ἐπόμενοι :

Ὁ ταχυδρόμος πέρασε, καὶ ταχυδρόμος φτάνει,
μὲ τὴν χαρὰ ἔς τὸ πρόσωπο καὶ μετ' ἡλεοντία του.
Πόσαι δὲν ἔχῃ συμφοραὶς, πόσαι πληγαὶ νὰ γίνῃναι,
καὶ πόσοι πόθοι δὲ ζυποῦν κρυφὰ ἔς τὸ πάτημά του !
Ἴσως ἀπὸ τῆς μέρας τοῦ λαμπρότερου μῆς μέρα
θὰ ἐξημερώσῃ χαρῆς, ἴσως εἶνε γραμμένο
ἐκεῖ φηλὰ ἔς τὸν Ὀλυμπον, ἔς τὴν Ὀσσα ἐκεῖ πέρα
τὰ γαλαζένιο φλάμπουρον νὰ ἴδομεν στηλωμένο !

Δὲν μνημονεύομεν τῶν ἄλλων, διότι πάντες
σχεδὸν εἶνε παράφρασις τῶν ἀνωτέρω, καὶ πλὴν
τούτου φοβούμεθα μὴ κουράσωμεν ἐπὶ τέλους τὸν
ἀναγνώστην. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως—κ' ἐλπί-
ζομεν ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν ἀδειαν,—
ἀφοῦ διετρέξαμεν μετ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἀνυ-
δρον ἐκείνην Σαχάραν, νὰ σταματήσωμεν τὸ
βῆμα εἰς μικρὰν τινα ὄασιν, τὴν μόνην δυστυ-
χῶς, ἣν μᾶς παρέχει ἡ ἐφετεινὴ ποίησις τῆς
πρώτης τοῦ ἔτους. Εἶνε προσφώνησις ἰκετήριος
ἀπόρου μαθητοῦ, καταλήγουσα διὰ τῶν ἐπομέ-
ων καλῶν στίχων :

Φεῦ, ἤμην ἄλλοτε κ' ἐγὼ υἱὸς καλῆς οἰκίας
ὄ,τι ζητῶ τὸ ἔδιδον . . . ἀλλὰ ἡ φωλεά μου
κατέπεσεν ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου ὀλεθρίας,
καὶ ἤδη ἄρτον σὰς ζητοῦν ξηρὸν τὰ δάκρυά μου!
Δότε μου, δότε! Ὅμως μὴ τὴν ὄψιν μου ἰδῆτε
τὴν ἐντροπὴν τοῦ δυστυχοῦς αἰτουόντος σεβασθῆτε!

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλέγχουσι πρόδηλον τὸν κά-
λαμον διακεκριμένου ἡμῶν ποιητοῦ, οὗτινος ἔ-
λεως ἡ Μοῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν αἰδήμονα
πενίαν.

Ἄπας ὁ λοιπὸς φορυτὸς τῶν καλανδικῶν σι-
χουργημάτων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1880, ἐκ-
τὸς ὀλίγων ἐντίμων ἐξαιρέσεων, φαίνεται μάλ-
λον ἔργον τῶν διανομῶν αὐτῶν, οἷτινες, συν-
αισθανθέντες πιθανῶς, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν,
ὅτι εἶνε περιττὴ ἡ ποιήσις ὡς συνοδὸς τῶν εὐ-
χῶν των, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιληφθῶσι αὐτοὶ μό-
νοι των τοῦ ἔργου.

Δὲν τοὺς ἐλέγχομεν διὰ τοῦτο. Ὡς ἦτο ἀ-
γνωμοσύνη μας νὰ τοὺς μεμφθῶμεν δι' ὅσην
μας παρέσχον διασκέδασιν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΓ'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1880.

Πέντε ὀλοκλήρους μῆνας εἶχον νὰ λάβω γράμ-
μα σου, καὶ ὑπέθετον ὅτι μὲ εἶχες ἐντελῶς
λησμονήσει, ὅτε, ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας, ὅθεν
ἔλειψα καθ' ὄλον σχεδὸν αὐτὸ τὸ διάστημα,
εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τρεῖς σου συγχρό-
νως ἐπιστολάς, πλήρεις πικρῶν μὲν παραπόνων
διὰ τὴν σιωπὴν μου χαριεστάτων δὲ λεπτομε-
ρειῶν τῶν περιπλανήσεών σου καὶ τοῦ ἐν Πα-
ρισίοις βίου σου. Καὶ εἰς μὲν τὰ παράπονά σου
ἀπαντᾷ, ἐπαρκῶς ἐλπίζω, ἡ ἀπουσία μου, ἡ-
τις, σημειῶσαι καὶ τοῦτο εἰς λογαριασμόν τῆς
εὐκρινείας μου, μ' ἔδωκε νέαν ἀφορμὴν ὄχι μό-
νον νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ καὶ νὰ
καμαρώσω πάλιν διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁ-
ποῖαν σοῦ προξενεῖ ἡ ἀθηναϊκὴ μου φλυαρία. Αἱ
δὲ λεπτομέρειαι τῆς κατὰ τὸ πεντάμηνον αὐτὸ
διάστημα ζωῆς σου, γεγραμμέναι μεθ' ὅλης ἐ-
κείνης τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφελοῦς ἀσυναρτη-
σίας, ἧτις χαρακτηρίζει τὴν νωχελῆ σου φύσιν,
μὲ κατεγοήτευσαν ἀληθῶς, καὶ μὲ μετεβίβασαν
πολλάκις, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἀπὸ τῆς μικρᾶς μου
ἀθηναϊκῆς φωλεᾶς εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα τοῦ
εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Αἱ λεπτομέρειαι ἰδίως τοῦ
παρισινοῦ χειμῶνος, ἡ ὠραία σου περιγραφή τῆς
χιονοσκεποῦς παρόδου τῶν Ἠλυσιῶν καὶ τοῦ πα-
γωμένου Σηκουάνα, καὶ ἡ ὀδυνηρὰ σου ἀφήγη-
σις τῆς διαρκοῦς φρικιάσεως, ἧτις σὲ κατεῖχεν
ὑφ' ὅλας σου τὰς σισύρας καὶ μ' ὄλην τὴν σπιν-
θηρακίζουσαν ἐστίαν σου, μ' ἔκαμε πολλάκις νὰ
διάρραγῶ εἰς ἄσβεστον γέλωτα. Ἡξέυρεις διατί;
Ἐνθυμήθην τὰς καλοκαιρινὰς σου ἐπιστολάς, καὶ

τὴν δροσομανίαν ἧτις σὲ εἶχε καταλάβει ἀνε-
μνήσθην ὅτι ἀφῆκες ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ τὴν Ἐλ-
βετιάν, διότι δὲν τὴν εὗρισκες ἀρκετὰ δροσε-
ράν, καὶ ὅτι ἐθάδιζες πρὸς βορρᾶν εἰς ἀναζήτη-
σιν ψύχους· ἐσυλλογίσθην τέλος τὴν δημηῶδη
ἐλληνικὴν παροιμίαν: τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες, τὰ
μεγάλᾳ ἴγυρουνες, καὶ ἐξεκαρδίσθην σκεπτομένη,
ὅτι εἴκοσι βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδὲν εὐχαρίστησαν
τέλος πάντων καὶ μὲ τὸ παραπάτω τὴν ἀπλη-
στίαν σου.

Ἡξέυρεις ὅμως ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἄ-
σημοὶ Ἀθηναῖοι δὲν καθυστερήσαμεν εἰς τὴν
τουρτουριστικὴν συναυλίαν, τὴν ὅποιαν συνε-
κρότησαν ἐφέτος οἱ πάγοι καθ' ὄλην τὴν Εὐρώ-
πην; Τετράκις μέχρι τοῦδε ἐλεύκαμεν ἡ χιῶν
τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ὁρόφους τῶν οἰκῶν μας· ὁ
βορρᾶς, τοῦ ὁποῖου ἐθρηνοῦμεν ἄλλοτε καὶ ἰδίως
ἔπευσι τὴν ἀπουσίαν, πνέει ἀδιακόπως σχεδὸν
ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, καὶ τὰ ὕδατα τῶν ὑπαί-
θρων αὐλάκων παγώνουσι κατὰ πᾶσαν σχεδὸν
νύκτα. Εὐτυχῶς παγώνει μαζί των καὶ ὁ πη-
λὸς τῶν ὁδῶν μας, αἷτινες στίλβουσι οὕτω καὶ
λαμποκοποῦσι τὴν πρωτῆν, ὅσον οὐδεμία ποτὲ
δημοτικὴ ἀρχὴ θὰ τὸ κατῶρθωνε.

Δὲν σοῦ περιγράψω λεπτομερῶς τὰ τοῦ χει-
μῶνός μας, διότι τί νέον δύνανται νὰ μάθωσιν
οἱ δύο μόλις βαθμοὶ ψύχους, τοὺς ὁποίους ἐξή-
σαμεν ἡμεῖς, εἰς τοὺς εἴκοσι, τοὺς ὁποίους ἐξή-
σες σύ; Τὰ σινάχιά μας, καὶ τοὺς βῆχάς μας
καὶ τὰς πορφυράς μας ρίνας, τὰ εἶχετε, ὑπο-
θέτω, καὶ σεῖς, πολὺ ἀφθονώτερα καὶ ποικιλώ-
τερα, καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως θὰ ἔχεις διάθεσιν
νὰ μάθης, ποσάκις ἐπταρνίσθην κατὰ τὸν πα-
ρελθόντα μῆνα, καὶ πῶς βασανίζομαι νὰ θερα-
πεύσω τὰς χιονίστρας τῶν χειρῶν μου. Ὅ,τι
ὅμως θέλεις νὰ μάθης, ὅ,τι ἀπαραιτήτως ἐπι-
θυμεῖς νὰ σοῦ διαγηθῶ, εἶνε τὸ πῶς διασκέδα-
ζομεν ἐφέτος. Χορεύομεν; Πηγαίνομεν εἰς τὸ
θέατρον; Ἀκούομεν μουσικὴν; Γίνονται συνα-
αστροφαί;

Εἰς ὅλα σου αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀδύνατον,
ἐννοεῖς, μοῦ εἶνε ν' ἀπαντήσω διὰ μιᾶς καὶ μό-
νης μου ἐπιστολῆς. Ἠσύχασε ὅμως, καὶ δὲν θὰ
σ' ἀφίσω δυσηρεστημένην, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὰ
μάθης ὅλα. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ βαρυνθῆς ἐπὶ τέ-
λους τὴν φλυαρίαν μου, ἐπὶ τῷ ὄρω bien en-
tendu νὰ βαρυνθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου. Χο-
ρεύομεν; ἐρωτᾷς. Καὶ τί ἄλλο κάμνομεν; σοῦ
ἀπαντῶ. Οἱ χοροί, καὶ αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες,
καὶ αἱ δευτέραι (θὰ ἔπρεπεν ἴσως δευτέρα
κατὰ σέ, ἧτις εἶσαι à cheval sur la grammaire·
ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ; δὲν μοῦ ἔρχεται) καὶ αἱ
τρίται ἤρχισαν ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός,
καὶ φαντάσου τί κακὸν ἔχει νὰ γείνη μέχρι τῶν
ἀπόκρεω, αἱ ὁποῖαι συμπέττουσι ἐφέτος... τὴν
τρίτην Μαρτίου. Αἱ χορευτικαὶ καὶ διασκέδα-
στικαὶ μας ὀρέξεις ἀνεπτύχθησαν, βλέπεις, κατ'